

Seuraava on teksti kirjoittamisen vaikeudesta. Enemmän kuin novelli, se on teksti tämän hetken tunnetilastani. Se on todiste siitä, että pystyn edelleen kirjoittamaan. Vaikkei teksti pursuille tuoreita kielikuvia, mielekkäitä juonenkäänteitä, kiinnostavaa henkilöahmoa, olen onnellinen siitä, etteivät sanat ole minua lopullisesti hylänneet. So, here we go: En saanut kirjoitettua, joten oksensin sanat ja luovuuden rippeet vessanpönttöön. Psykosomaattisia oireita, sanoisi terapeutini. En osaa kirjoittaa romaania, en edes novellia. Runot ovat ainut mahdollisuuteni, sillä joskus saan kiinni yksittäisistä ajatuksista, unista, sanoista. Halusin aina tykittää kaikki kielikuvat tiiviisti pieneen kauniiseen pakettiin, en keskittyä kertojan uskottavuuteen, juonen kulkuun ja muuhun taitoa vaativaan. Ja jotta voisin kirjoittaa runoja, minun täytyi lukea paljon, ahmien. Usein kohteenani olivat naismodernistit, tuska ja pirstaloitunut minäkuva. Eeva-Liisa Mannerin ”Tämä matka” oli se teos, josta turvallisen täydellä varmuudella pystyin ammentamaan luovuutta vaativaa tekstiä. Vaan enää en kykene tarraamaan kiinni ajatuksiini. Ne pakenevat minua, eivätkä missään nimessä halua päätyä paperille kenen tahansa nähtäville. Ehkä tämä kaikki johtui vaikeasta masennuksestani, estyneestä persoonallisuudestani. Kyvyttömyydestä keskittyä, kyvyttömyydestä tuntee. Oikeastaan tunsin vain painostavan tyhjyyden, murheen murtaman mielen painon, välillä sietämättömäksi karkaavan keveyden. Joten voisi kai sanoa, että tunsin jotain. Luovuudelleni nämä tunteet eivät kuitenkaan olleet otollinen synty- ja kasvualusta. Yritin kaikkea, jotta löytäisin inspiraation: Kirjoitin ajatusvirtaa paperille löytämättä kuitenkaan flow-tilaa. Tuijottelin ikkunasta ulos näkemättä mitään. Tylyys oli kuluttanut mieleni terän niin tylsäksi, turraksi, että epäilin välillä olemassaoloani. Selailin lempikirjojani, maistelin sanoja suussani. Melankolia. Mieli. Uni. Sairaus. Kuulas. Hämärä. Mikään ei herättänyt minussa halua kirjoittaa. Vain vellova huono olo valtasi vatsani, puristi kalseilla käsillään kurkkuani ja piilotti jotain sinne kuulumatonta, joka painoi minua ja sai kyynelkanavani tulvimaan huonosta olostani. Missä oli pökerryttävänä kasvoille iskevä inspiraatio? Missä flow ja kaikki muut nimeä vailla olevat tilat? Hengitin ulos, mutta sisään hengittäessäni en saanutkaan ilmaa takaisin keuhkoihini. Lopulta luovutin. Myöhemmin osoittautui, että se oli ainut tapa saada takaisin kauniit sanat, kekseliäät mieli- ja kielikuvat. En alkanut kirjoittaa runoa, enkä saanut inspiraatiota. Aloin vain kirjoittaa kirjoittamisen vaikeudesta, kuten niin moni muu minua ennen. Kuten ne, jotka haluavat saada takaisin sen paenneen osan itsestään, osan siitä, mikä tekee meistä merkityksellisiä. Olisihan minun tämä pitänyt ennustaa, olinhan jo kolme vuotta lukenut pääaineenani kirjallisuutta yliopistossa. Jäin siis odottamaan sanoja ja päätin, että elämää on myös niitten ulkopuolella. En toki jättänyt sanoja täysin, nautin niitä sopivina annoksina toisten kertomina. Tajusin, että olin jo saanut lahjani. Olin pystynyt kirjoittamaan masennuksestani, pukemaan sen sanoiksi, paljastamaan sen paperille. Miksi siis vaatia lisää, aivan kuin juopunut hamuaa lisää juotavaa valomerkin jälkeen? Ehkä sairastuisin joskus toisin ja repisin siitä ajatukseni paperille. Ehkä elän täysin autuaan onnellisen elämän, ilman vastoinkäymisiä. Viimeiseen en toki usko itsekään. On siis vain odotettava uusia kolhuja, uusia rakkauteen pakahtumisia, uudenlaisia elämänvaiheita. Tiedän, että sanat odottavat minua jossain.